

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci

žalobce: [redacted] L [redacted] G [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Smerdou, Ph.D.
sídlem Revoluční 1044/23, 110 00 Praha 1 – Staré Město

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o odškodnění

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši rovnající se zákonnému úroku z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 480 000 Kč ode dne 24.10.2020 do 14.12.2020, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaslat žalobci omluvu ve formě dopisu následujícího znění: Omluva panu [redacted] L [redacted] G [redacted] za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti se omlouvá panu [redacted] L [redacted] G [redacted] nar. [redacted] neboť v trestním řízení vedeném nejprve u Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka v Ostravě, sp.zn. [redacted] jakož i pod sp.zn. [redacted] posléze u Městského soudu v Praze pod sp.zn. [redacted] Vrchního soudu v Praze pod sp.zn. [redacted] a Nejvyššího soudu pod sp.zn. [redacted] došlo vůči jeho osobě dne 6.12.2013 a 26.10.2016 k vydání

nezákonných rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, v důsledku čehož mu vznikla nemajetková újma.

- III. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobci částku ve výši 3 020 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,25 % ročně ode dne 24.10.2020 do zaplacení, se zamítá.
- IV. Žaloba se v rozsahu požadavku žalobce na opatření omluvného dopisu podpisem ministra spravedlnosti zamítá.
- V. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náhradu nákladů řízení, k rukám právního zástupce žalobce ve výši 51 368 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- VI. Žalovaná je povinna zaplatit České republice náhradu nákladů řízení v souvislosti se svědeckou výpovědí ve výši 927,30 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 23.10.2020 domáhá po žalované náhrady nemajetkové újmy s odůvodněním, že dne 6.12.2013 státní zástupce usnesením UZTS 1 rozhodl, že proti žalobci zahajuje trestní stíhání. Uvedené usnesení bylo doručeno žalobci dne 11.12.2013. Žalobce podal dne 13.12.2013 stížnost, kterou doplnil dne 28.1.2014. Ta ze strany Nejvyššího státního zastupitelství byla dne 31.3.2014 pod sp.zn. [REDAKCE] zamítnuta. Státní zástupce v předmětném usnesení konstatuje, že napadené usnesení lze považovat za věcně správné, neboť s vyšší mírou pravděpodobnosti lze dovodit existenci důvodného podezření ze spáchání trestného činu a námitky žalobce neshledal důvodnými. Dne 26.10.2016 státní zástupce zahájil další trestní stíhání, usnesení bylo doručeno dne 4.11.2016. Žalobce opět podal stížnost, kterou odůvodnil doplněním ze dne 3.1.2017. Nejvyšší státní zastupitelství rozhodlo dne 3.3.2017 usnesením [REDAKCE] a stížnost jako nedůvodnou zamítlo. Dne 15.2.2018 byla k Obvodnímu soudu pro Prahu 4 podána obžaloba, která byla dne 23.4.2018 předložena Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o věcné příslušnosti soudu. Po předložení spisu Vrchnímu soudu dne 17.5.2018 byl dne 25.5.2018 předsedou senátu Vrchního soudu v Praze vypracován návrh sp.zn. [REDAKCE] na odnětí a přikázání věci k projednání Vrchnímu soudu v Olomouci, který byl adresován Nejvyššímu soudu. Nejvyšší soud v neveřejném zasedání dne 20.6.2018 rozhodl pod čj. [REDAKCE] že se věc Vrchnímu soudu v Praze neodnímá, rozhodnutí o věcné příslušnosti přísluší vydat právě Vrchnímu soudu v Praze. Vrchní soud v Praze dne 5.9.2018 rozhodl usnesením čj. [REDAKCE] v neveřejném zasedání tak., že rozhodl, že k projednání věci je věcně příslušný Městský soud v Praze. Městský soud v Praze v neveřejném zasedání dne 11.7.2019 žalobu projednal a na základě ustanovení § 188 odst. 1 písm. c) trestního řádu usnesením čj. [REDAKCE] rozhodl o zastavení trestního stíhání podle ustanovení § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu, neboť žalovaný skutek není trestním činem a není důvod postoupení věci, a částečně rozhodl podle § 172 odst. 1 písm. d) trestního řádu a ustanovení § 11 odst. 1 písm. b), neboť se trestní stíhání žalobce zastavuje, neboť je z důvodu promlčení nepřipustné. Proti usnesení o zastavení trestního stíhání podal státní zástupce stížnost, ta byla usnesením Vrchního soudu v Praze sp.zn. [REDAKCE] ze dne 24.10.2019 zamítnuta. Předmětné rozhodnutí bylo doručeno dne 13.12.2019. Dne 4.2.2020 proti předmětnému usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 24.10.2019 bylo podáno dovolání ze strany nejvyššího státního zástupce, a to podáním [REDAKCE] [REDAKCE] Předmětné dovolání bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 11.8.2020

čj. [REDAKCE] ve smyslu ustanovení § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu odmítnuto pro zjevnou neopodstatněnost. Nejvyšší soud dle bodu č. 82 předmětného usnesení sám zpochybnil důvodnost vedení trestního stíhání žalobce pro skutek, nehledě na promlčení trestního stíhání. Žalobce požaduje náhradu nemajetkové újmy, uvádí, že samotná otázka výše náhrady škody a formy i výše náhrady nemajetkové újmy úzce souvisí s otázkou délky a doby trvání konkrétního řízení. Za počátek trestního řízení je obvykle považováno sdělení obvinění, které Evropský soud pro lidská práva definoval jako oficiální oznámení příslušného orgánu, že se dané osobě vytýká, že spáchala konkrétní trestný čin, k tomu rozsudek DWEER proti Belgii ze dne 28.2.1980. Pro účely nároku na náhradu újmy z titulu nezákonného rozhodnutí se jedná o doručení usnesení o zahájení trestního stíhání osoby žalobce, jedná se o 11. prosince 2013. Za konec trestního stíhání je pak třeba chronologicky považovat poslední rozhodnutí ve věci, v tomto případě datum doručení usnesení odmítnutí dovolání nejvyššího státního zástupce ze dne 10.9.2020. Trestní řízení tak trvalo 6 let a 9 měsíců. Ve věci bylo vydáno nezákonné rozhodnutí dle ustanovení § 5 písm. a), § 7 odst. 1 a § 8 zákona 82/98 Sb. Žalobce uplatňuje nárok na náhradu nemajetkové újmy, vzniklé podle ustanovení § 31a odst. 1, odst. 2 zákona 82/98 Sb., kde byla vydána 2 nezákonná rozhodnutí, a to obě usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, neboť tímto bylo významným způsobem zasaženo do osobnostní integrity žalobce, zejména jeho morální, zdravotní, rodinné a pracovně ekonomické sféry osobnosti žalobce. Co se týká zásahu do morální sféry osobnosti žalobce, trestní stíhání vedené proti jeho osobě vnímal a ve světle soudních rozhodnutí o pravomocném zastavení trestního stíhání i nadále vnímá jako akt primitivní osobní msty a nezákonné zvůle, respektive zneužití pravomoci ze strany státních zástupců Vrchního státního zastupitelství v Olomouci a některých příslušníků bývalého Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Policie ČR. Dnes již pravomocně zastavené trestní stíhání žalobce vnímá jako nespravedlivé, nedůvodné, účelově vedené, přičemž i když bylo podle jeho názoru od samého počátku zjevné, že se žádné trestné činnosti nedopustil, má za to, že byl obviněn a posléze obžalován jen proto, aby blamáž, kterou utrpělo Vrchní státní zastupitelství v Olomouci v souvislosti se zásahem na Úřadu vlády ČR, jehož se žalobce nezaviněně stal také obětí, byla takto rozmělněna. Vedle trestního stíhání, kterému žalobce čelil více než 6 let, paralelně probíhal rovněž tzv. mediální proces, kdy lze dohledat desítky až stovky dehonestujících článků, reportáží a veřejných útoků, porušujících zásadu presumpci neviny, rovněž i ustanovení § 8a odst. 1 trestního řádu. Většina z takových psaných článků obsahovala rovněž podobiznu žalobce ve formě fotografie, přičemž celá řada z nich byla uveřejněna přímo na titulních stranách nejčtenějších českých novinových deníků. Trestní stíhání, které vyvolalo a podněcovalo mediální hysterii, způsobilo masivní, více než 6 let trvající invazi médií do soukromí žalobce a narušení cti, důstojnosti a dobrého jména nejen jeho osoby, ale i celé jeho rodiny. Syn žalobce se jako advokátní koncipient při výkonu své práce nezdědka setkává nejenom s dotazy, zda je syn „toho“ G [REDAKCE] ale též s komentáři, majícími původ v mediálních nepravdách. Za alarmující považuje žalobce rovněž tu skutečnost, že text žalobcova obvinění měl redaktor ČT H [REDAKCE] k dispozici dříve, než jemu samotnému bylo usnesení o zahájení trestního stíhání doručeno. Podstatný negativní zásah do osobnosti žalobce způsobený medializací nezákonného trestního stíhání jeho osoby je doložen rovněž nenávisťnými komentáři čtenářů uvedených internetových článků, které se nacházejí v diskuzních fórech pod těmito články. Níže žalobce uvádí jen namátkově některé z celé řady takových nenávisťných komentářů, jako *Tomuble opravdu fandím a věřím tomu, že G [REDAKCE] na svědomí cosi mít bude, To je hnus, styďte se pane G [REDAKCE] Dal bych do vaszby,* atd. Narušení dobrého jména žalobce se dále projevuje rovněž tím, že nejrůznější osoby z řad občanských aktivistů žalobce nadále navzdory pravomocně skončenému trestnímu stíhání jeho osoby označují jako korupčníka a ochránce kmotrů. Žalobcova pověst, čest a

dobré jmény byly nezákonným vedením trestního stíhání nenapravitelně poškozeny. Lze shrnout, že nezákonné trestní stíhání a zejména masivní úniky lživých informací z vyšetřování fakticky znamenaly žalobcovu společenskou popravu. Žalobce po celou dobu vedení trestního stíhání vůči své osobě považoval za zjevně nespravedlivé. Jak Městský soud v Praze, tak Vrchní soud v Praze nezávisle na sobě vyvrátily podezření, že se žalobce dopustil jakékoliv trestné činnosti a svými rozhodnutími potvrdily, že obžaloba Vrchního státního zastupitelství v Olomouci byla nedůvodná a obvinění v ní uvedená byla nepodložená a vykonstruovaná. Oba soudy rozhodující o obžalobě potvrdily nedůvodnost postupu státních zástupců Vrchního státního zastupitelství v Olomouci a jejich nekompetentnost. Osobu žalobce rovněž zasáhlo, že podkladem pro trestní stíhání žalobce se staly úřední záznamy obsahující, i podle názoru Městského i Vrchního soudu v Praze, zcela smyšlené údaje, neověřené a nepravdivé informace od neznámých zdrojů nebo informátorů, jimž za to měla být poskytnuta odměna z finančních prostředků Policie ČR. Např. podle úředního záznamu ze dne 23.4.2012 se ve vztahu k žalobci uvádí, že údajně lobbboval, není však známo vůči jaké společnosti a kdy k tomuto jednání mělo dojít. Jedná se o informace policejního zdroje, které se policejní zdroj dozvěděl od třetí osoby, kterou neuvedl. Jakkoliv byla tato tvrzení absurdní a i když z ničeho takového žalobce obviněn nikdy nebyl a nebyl k takovým tvrzením dokonce ani vyslechnut, pro soudce místně nepříslušného Okresního soudu v Ostravě, rozhodujícího o návrzích státních zástupců Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, tvořila dostatečný a věrohodný podklad pro povolení v podstatě všech v trestním řádu existujících operativně pátracích prostředků vůči osobě žalobce, přičemž jejich první použití se datuje již od 2.6.2011. Jedná se o příkaz k prodloužení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu čj. [REDAKCE] ze dne 26.9.2012, příkaz k domovní prohlídce sp.zn. [REDAKCE] ze dne 7.6.2013, příkaz k domovní prohlídce sp.zn. [REDAKCE] ze dne 7.6.2013, příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků čj. [REDAKCE] ze dne 17.6.2013, úřední záznam o vyhodnocení postupu podle ust. § 88 odst. 1 trestního řádu čj. u [REDAKCE] ze dne 17.3.2014. Ani přes masivní a dlouhotrvající použití těch nejinvazivnějších zásahů do ústavně zakotvených práv žalobce, včetně domovní prohlídky, se nic využitelného pro trestní stíhání žalobce nenašlo, ani se najít nemohlo. I proto se orgány činné v trestním řízení uchýlily k účelovým obviněním pro domnělé skutky z roku 2009, které žalobce nejenom nespáchal, ale dokonce ani spáchat nemohl. Postupem orgánů činných v trestním řízení došlo k prohloubení nedůvěry žalobce v nestrannost a nezaujatost těchto orgánů. Trestní stíhání se projevilo i na zdravotním stavu žalobce. Žalobce trpěl mimořádným stresem, frustrací a beznadějí ze soustavného ignorování a paušálního zamítání veškerých jeho podnětů a stížností a bezmoci, respektive nemožnosti domoci se spravedlivého a objektivně vedeného vyšetřování a z toho vyplývajícími průvodními projevy, jako je [REDAKCE]

V důsledku [REDAKCE] byl žalobce nucen vyhledat lékařskou pomoc. Pro přetrvávající psychické problémy je v důsledku trestního stíhání v péči ošetřující lékařky [REDAKCE] I [REDAKCE] z [REDAKCE] [REDAKCE] V rámci léčby byla žalobci poskytnuta nejprve [REDAKCE] a poté zklidňující psychoterapie, resp. ambulantní krizová intervence. V důsledku stresu došlo u žalobce k výraznému až patologickému [REDAKCE], předtím žalobce prokazatelně takovými příznaky [REDAKCE] netrpěl, neboť byl pravidelně lékařsky vyšetřován v souvislosti s tím, že více než [REDAKCE] bezpříspěvkově daroval krev. Trestní stíhání žalobce způsobilo i rodinné komplikace, manželka [REDAKCE] M [REDAKCE] G [REDAKCE] jej s celou rodinou bezvýhradně podporovala, přišla však následkem štvavé kampaně, týkající se zejména žalobcových nadstandardních majetkových poměrů, o drtivou většinu

pracovních příležitostí, když její obchodní partneři s ní ukončili spolupráci s argumentem, že ona přeci nepotřebuje vydělávat. Za rok 2019 činil její hrubý příjem jen 100 000 Kč, méně než čtvrtinu jejich dřívějších příjmů. Tuto skutečnost si žalobce, ač byl o své trestněprávní nevině přesvědčen, dával za vinu. Na počátku trestního stíhání žalobce se vedle pochopitelné ostrakizace musela jeho žena vypořádat i s psychicky a fyzicky nesmírně náročnou nepřetržitou péčí o nemocné rodiče. Zhoršení jejich zdravotního stavu a zdravotního stavu otce žalobce klade do přímé souvislosti s probíhajícím vyšetřováním. Otec žalobce zemřel v roce [REDAKCE] a nesmírně těžce nesl a psychicky trpěl, když se dočítal o žalobcových zločinech. Rodiče manželky byli dokonce opakovaně vyslýcháni policií ÚOOZ, mj. i v LDN, kde tchýně žalobce zemřela v roce [REDAKCE] ve věku [REDAKCE] let a tchán v roce [REDAKCE] ve věku [REDAKCE] let, když předmětem jejich zbytečného výsledku byly veřejně dostupné informace z katastru nemovitostí o restituovaném majetku. Trestní stíhání žalobce zasáhlo i v pracovně ekonomické sféře. Přátelé a známí žalobce se rekrutují z právnických profesí (sudci, státní zástupci, advokáti, notáři, exekutoři), když vešlo ve známost, že žalobce je podezřelý ze spáchání rozsáhlé a závažné trestné činnosti (do médií unikly informace o prověřování uměle vykonstruovaných podezření ze spáchání sabotáže, účasti na organizované zločinecké skupině, legalizace výnosů z trestné činnosti – praní špinavých peněz, zneužití pravomoci úřední osoby) a žalobce byl kvůli tomu dlouhodobě sledován a odposloucháván (obsahy odposlechů do médií unikly také), pochopitelně naprostá většina z nich nechtěla být spojením s žalobcem jakkoliv skandalizována či diskreditována a veřejné styky s žalobcem proto řada z nich ukončila nebo přerušila. Podle informací žalobce redaktor ČT H. [REDAKCE] např. obvolával telefonní čísla ze seznamu, který nezákonně získal z vyšetřovacího spisu, a volaných se tázal, v jakém vztahu jsou s osobou žalobce. U osob, které nemohl ztotožnit podle zveřejněného telefonního čísla, pak zahajoval rozhovor výzvou k jejich identifikaci a definování charakteru kontaktu se žalobcem, a to v jejich vlastním zájmu. Kvůli skandalizaci spojené s trestním stíháním osoby žalobce s ním otevřeně odmítla uzavřít předem domluvenou spolupráci celá řada klientů, a to minimálně do doby, než bude zcela očištěn, a to na základy smlouvy o poskytování právní pomoci. Rozhodnutím představenstva České advokátní komory čj. [REDAKCE] ze dne 14.5.2018 byl žalobci v důsledku nezákonného trestního stíhání pozastaven výkon advokacie podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona 85/1996 Sb. o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, což kromě dramatického propadu výše jeho zdanitelných příjmů znamenalo i mimořádně ponižující ukončení veškerých smluv o právním zastoupení všech jeho klientů. I když žalobce od té doby nadále podnikal jako OSVČ v oboru poradenská a konzultační činnost, výše z této činnosti dosahovaných příjmů úrovně příjmů z výkonu advokacie zdaleka nedosahovala. Žalobce je rovněž advokátem, považuje za důležité odkázat na judikaturu Ústavního soudu, dle níž je nutné tuto skutečnost zohlednit při náhradě újmy způsobené nezákonným trestním stíháním nebo za situace, kdy je advokát sám trestně stíhán, ztrácí jeho činnost, ať v rámci pravomocného zakázaného výkonu advokacie nebo jen v průběhu trestního stíhání na důvěryhodnosti. V důsledku zdravotních komplikací, vzniklých v přímé souvislosti s trestním stíháním, musel žalobce přerušit bezpříspěvkové dárcovství krve. Zejména kvůli obavám pořadatelů z případné skandalizace pak musel rovněž ukončit svou účast na některých pravidelně konaných sportovních akcích (turnajích v tenisu a golfu). Žalobce požaduje částku 3 500 000 Kč a dále písemnou omluvu.

2. Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku ke dni 23.4.2020, k projednání žádosti došlo dne 11.12.2020. Žalovaná konstatovala, že v předmětném řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 zákona 82/98 Sb. a žalobci byla přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 480 000 Kč. Poukázala na konstantní judikaturu, zejména na

rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 21.8.2012, sp.zn. 30 Cdo 2256/2011, který zakládá jakási vodítka pro zhodnocení intenzity vzniklé nemajetkové újmy, a to povaha trestní věci, délka trestního řízení, následky způsobené trestním stíháním v osobnostní sféře žalobce. Řízení bylo vůči žalobci zahájeno dne 6.12.2013 usnesením o zahájení trestního stíhání pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) zákona číslo 40/2009 Sb. Proti tomuto usnesení byla podána stížnost, která byla následně zamítnuta. Dne 26.10.2016 bylo vydáno další usnesení o zahájení trestního stíhání pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle ustanovení § 239 odst. 1 písm. a) zákona číslo 40/2009 Sb. I proti tomuto usnesení byla podána stížnost, která byla následně zamítnuta. Dne 13.2.2016 podalo vrchní státní zastupitelství obžalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 4, který obžalobu následně předložil k rozhodnutí Vrchnímu soudu v Praze jako soudu věcně příslušnému. Usnesením ze dne 5.9.2018 bylo rozhodnuto, že věcně příslušným soudem k projednání věci je Městský soud v Praze. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 11.7.2019 bylo trestní stíhání vedené na základě usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 6.12.2013 zastaveno podle § 172 odst. 1 písm. c) zákona číslo 141/1961 Sb., neboť žalovaný skutek není trestným činem a není důvod k postoupení věci. Trestní stíhání vedené na základě usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 26.10.2016 bylo rovněž zastaveno, neboť je z důvodu promlčení nepřipustné. Proti tomuto usnesení bylo podáno ze strany Vrchního státního zastupitelství v Olomouci stížnost. Usnesení vrchního soudu ze dne 24.10.2019 byla stížnost podle § 148 odst. 1 písm. c) zákona číslo 141/1961 zamítnuta jako nedůvodná. Řízení bylo pravomocně zastaveno ke dni 24.10.2019. Dne 4.2.2020 bylo proti tomuto usnesení ze strany Nejvyššího státního zastupitelství podáno odvolání. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 11.8.2020 bylo dovolání podle § 265i odst. 1 písm. a) zákona číslo 141/1961 odmítnuto, neboť není přípustné. Trestní stíhání žalobce trvalo 6 let a 8 měsíců, z toho 3 roky a 9 měsíců probíhalo souběžně trestní stíhání vedené na základě usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 26.10.2016. Žalovaná konstatovala, že v trestním řízení došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 1 zákona 82/1998 Sb., za které lze považovat usnesení Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka v Ostravě, o zahájení trestního stíhání ze dne 6.12.2013, sp.zn. [REDAKCE] a usnesení Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka v Ostravě o zahájení trestního stíhání ze dne 26.10.2016, sp.zn. [REDAKCE]. Žalovaná se za vydání nezákonného rozhodnutí žalobci omluvila. V souvislosti s požadavkem na přiznání přiměřeného zadostiučinění v peněžité formě konstatuje, že shledala důvody pro přiznání přiměřeného zadostiučinění v peněžní formě, nikoliv však v požadované výši, ale pouze ve výši, odpovídající částce 6 000 Kč za měsíc, celkem 480 000 Kč. Při posuzování a stanovení výše odškodnění zohlednila především délku trestního stíhání a skutečnost, že se jednalo o trestnou činnost přímo související s profesí žalobce. Dále bylo přihlédnuto k zásahům do profesní sféry žalobce, když rozhodnutím České advokátní komory ze dne 14.5.2018 došlo k pozastavení výkonu advokacie a rovněž přetrvávajícímu zásahu do zdravotní a soukromé sféry žalobce, přičemž mělo dojít k rozvinutí [REDAKCE] masivní medializace a narušení dobrého jména a pověsti.

3. Podáním ze dne 21.1.2021 vzal žalobce zpět žalobu co, do částky 480 000 Kč s tím, že tato částka byla zaplacená ze strany žalované dne 14.12.2020. Soud usnesením čj. 23 C 185/2020-532 ze dne 26.1.2021 řízení částečně zastavil.
4. Ze strany soudu byl žalobce vyzván k nutnosti specifikace jednotlivých tvrzení a navržených důkazů. Žalobce doplnil svá tvrzení, že k zásahu do osobnostní sféry došlo tím, že trestní stíhání žalobce se velmi negativně projevilo v soukromé oblasti a že byl žalobce o svojí

trestně právní nevině od počátku přesvědčen, břemeno trestního stíhání jeho osoby a hrozba odsouzení, plynoucí z jeho potenciální viny, ho zatěžovala ve všech oblastech běžného života. Žalobce považoval trestní řízení vůči jeho osobě za mimořádně nespravedlivé, nedůvodné a vedené účelově. Probíhala dehonestující medializace trestního řízení a tím i osoby žalobce. Na osobu žalobce jakožto v minulosti dosud trestně nestíhaného občana respektujícího zákon začalo být nahlíženo v negativním světle s výraznou měrou podezření. V konečném důsledku tak žalobce ztratil na důvěryhodnosti coby osoba bezúhonná, počestná, vážená, a to nejen v očích široké veřejnosti, ale i v očích blízkých a jeho přátel i spolupracovníků, to se projevuje dodnes. Došlo k zasažení jeho práva na ochranu lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a jména, zakotvené v článku 10 odstavec 1 Listiny. Zákonodárce v ustanovení § 2956 občanského zákoníku stanoví, že vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu, chráněném ustanoveními v první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou, kterou mu tím způsobil jako nemajetkovou újmu, odčiní i způsobené duševní útrapy, nemajetkovou újmu jsou rovněž duševní útrapy, psychické utrpení. Smyslem tohoto, poukazuje, v čem je snaha zákonodárce, aby byly odčiněny jakékoliv negativní projevy v nemateriální sféře osoby žalobce, i narušení duševní pohody. Duševní útrapy je pak možné vymezit jako vnitřní mučivé pocity, které mohou, ale nemusejí mít přímou vazbu na tělesná zranění. Podle § 2957 O.Z. musí být přitom způsob a výše přiměřeného zadostiučnění určen tak, aby bylo možné odčinit i okolnosti zvláštního zřetele hodné. V rodinné sféře se projevilo trestní stíhání nejen u žalobce, ale i v jeho rodině a blízkých přátel, s kterými se setkával podstatně méně. Manželka žalobce přišla o velkou většinu pracovních příležitostí, příjem byl snížen na minimum, výrazně se zhoršil zdravotní stav i jejich rodičů a otce žalobce, který v roce [REDACTED] zemřel. Kromě rodinných komplikací došlo ke ztížení a takřka vymizení vlastního soukromého života žalobce, který byl trestním stíháním omezen na naprosté minimum. Trestní stíhání a příprava na jednotlivé úkony a vlastní obhajoba žalobce časově zatěžovaly, v důsledku čehož mu nezůstal volný čas ani energie na volnočasové aktivity. Zahájením a vedením trestního stíhání žalobce došlo k hlubokému narušení jeho společenského a rodinné života včetně mezilidských vztahů, v současné době není jisté, zda existuje šance na jejich obnovu. Trestní stíhání způsobilo žalobci rovněž závažné profesní a ekonomické komplikace, nejen že poškodilo jeho jméno a dobrou pověst, a nezanedbatelné množství jeho známých, činných zejména v právních profesích, s žalobcem ukončilo či přerušilo veřejné styky. Navíc kvůli skandalizaci, spojenou s trestním stíháním, odmítl s žalobcem uzavřít předem domluvenou spolupráci velký počet klientů. Rozhodnutím představenstva České advokátní komory [REDACTED] dne 14.5.2018 byl žalobci v důsledku nezákonného trestního stíhání pozastaven výkon advokacie. Co se týká komparace s rozhodnutím soudu v obdobných případech, uvedl, že mimořádnost a rozsahu zásahu do osobnosti žalobce, ke kterému došlo v důsledku medializace nezákonného trestního stíhání jeho osoby, jež nutně měla destruktivní vliv na postavení žalobce, jeho dobrou pověst, čest, jakož i na jeho další život, lze srovnat s rozhodnutími vydanými nižšími soudy v obdobných případech. Je možné jednoznačně pozorovat současnou tendenci v rozhodování soudů, týkající se účelové medializace, směřující k dehonestaci konkrétní osoby. Jedná se o případy, ve kterých bylo jednotlivým osobám médií zasaženo do osobnostních práv, a to jen vydáním jednoho dehonestujícího článku, kterým se následně rozšířil do povědomí široké veřejnosti. Soudy v těchto věcech žalobcům přiznaly částky dosahující řádově miliónu korun. Odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20.8.2019 sp.zn. [REDACTED] ve spojitosti s rozsudkem Městského soudu v Praze sp.zn. [REDACTED] to je věc [REDACTED] D [REDACTED] H [REDACTED] V tomto rozsudku soud přiznal žalobkyni částku ve výši 4 milióny korun, přičemž celá věc žalobkyně se týkala nepravdivého článku v médiích. Dále případ O [REDACTED] V [REDACTED] a

M. V., T. T. Soudobý trend soudní praxe dokládá rovněž rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12.11.2018, sp.zn. 30 Cdo 439/2018 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9.10.2017, sp.zn. žalobcům byla přiznána satisfakce ve výši 900 000 Kč. Dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu v Praze sp. zn. 30 Cdo 2206/2006 ze dne 22.2.2007. Dále odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. kterým bylo žalobci přiznáno zadostiučinění ve výši 875 000 Kč. Je vhodné zmínit, že tato kauza byla shodně s případem žalobce medializována, a nemajetková újma spočívala především v negativních profesních dopadech a zásazích do osobnostního a rodinného života, avšak na rozdíl od žalobce nedošlo k narušení zdravotní sféry poškozeného.

5. Soud má za prokázaný průběh trestního stíhání žalobce ze spisu, vedeného u Městského soudu v Praze pod sp.zn. tak, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno dne 6.12.2013 usnesením o zahájení trestního stíhání pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) zákona číslo 40/2009 Sb. ze strany žalobce byla podána proti tomuto usnesení stížnost, která byla následně zamítnuta. Dne 26.10.2016 bylo vydáno další usnesení o zahájení trestního stíhání pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle ustanovení § 239 odst. 1 písm. a) zákona číslo 40/2009 Sb. I proti tomuto usnesení byla podána stížnost, která byla následně zamítnuta. Dne 13.2.2016 podalo Vrchní státní zastupitelství obžalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 4. Ten obžalobu předložil k rozhodnutí Vrchnímu soudu v Praze. Usnesením ze dne 5.9.2018 bylo rozhodnuto, že věcně příslušným soudem k projednání věci je Městský soud v Praze. Městský soud v Praze usnesením ze dne 11.7.2019 trestní stíhání vedené na základě usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 6.12.2013 zastavil podle § 172 odst. 1 písm. c) TR., neboť žalovaný skutek není trestným činem. Trestní stíhání vedené na základě usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 26.10.2016 bylo rovněž zastaveno, neboť je z důvodu promlčení nepřipustné. Ze strany Vrchního státního zastupitelství v Olomouci byla proti tomuto usnesení podána stížnost. Vrchní soud dne 24.10.2019 stížnost podle § 148 odst. 1 písm. c) zákona číslo 141/1961 zamítl jako nedůvodnou. Řízení bylo pravomocně zastaveno ke dni 24.10.2019. Dne 4.2.2020 bylo proti tomuto usnesení ze strany Nejvyššího státního zastupitelství podáno odvolání. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 11.8.2020 bylo dovolání podle § 265i odst. 1 písm. a) zákona číslo 141/1961 odmítnuto, neboť není přípustné.
6. Z účastnické výpovědi žalobce, a ze svědecké výpovědi syna žalobce D. G. dále z čestného prohlášení manželky žalobce M. G. má soud za prokázané zásahy, které trestní stíhání přineslo do osobnostní sféry žalobce, a to v tom směru, že v průběhu trestního stíhání žalobce trpěl projevoval se apaticky, projevoval se u něj zhoršení nálad, byl náladový, podrážděný. Ze shora uvedených výpovědí svědků i žalobce a zejména z potvrzení o psychologické péči I. G. že tento do vydání potvrzení dne 28.5.2020 byl v péči s tím, že měl obtíže s usínáním, udržením spánku, obtíže s koncentrací, psychickou labilitou, střídajícími se stavy podrážděnosti, emočního nezájmu, dále opakované vycházel ze spojitosti s nadlimitní životní zátěží v souvislosti se subjektivně vnímaným nezákonným a dlouhodobým trestním stíháním, které mělo postupem času zásadní vliv na sociální vazby, pracovní možnosti, partnerské vztahy. Uvedené příznaky byly zahrnovány do poruch přízpůsobení následně došlo ke zhoršení zvláště poruchy spánku s prožíváním úzkosti v podobě opakování živých vzpomínek i snů, spojenými se stresujícími událostmi, a to s domovní prohlídkou a zákazem práce. Tyto byly provázeny fyzickými příznaky typu výrazného pocení, pocitem

bušení srdce, napětí, problémy se spánkem zhoršovaly depresivní náladu a zvyšovaly pocit neschopnosti, hledání řešení, plánování spolu s dalšími přidruženými problémy se následně podílely na zhoršení výkonu i v běžné denní činnosti. Uvedené znaky vykazují [REDACTED] [REDACTED] Přestože v prosinci 2019 bylo trestní stíhání zastaveno, přetrvávají stále obtíže s usínáním, 4 krát byly řešeny noční děsy, řešena psychická labilita s převládajícím [REDACTED] [REDACTED] Shora uvedené také se projevilo v tom, že žalobce v dřívější době darovával krev, teď již nebyl schopen darování krve. Dále došlo k přetrhání sociálních vazeb i s příbuznými, setkání jsou spíše krátká, stejně tak i někteří kamarádi a známí. Trestní stíhání poškodilo čest žalobce, zničilo vztahy s celou řadou osob, a s ohledem na masivní mediální dehonestaci a zpochybnění dobrého jména. Byl nucen přestat navštěvovat řadu sportovních akcí. Rodič jak žalobce, tak i manželky žalobce těžce nesli trestní stíhání žalobce, a vzhledem k tomu, že byli vyslýcháni, jak má soud za prokázané i z protokolu o výslechu I [REDACTED] F [REDACTED] a M [REDACTED] F [REDACTED] Toto se dotklo i syna žalobce, jak má soud za prokázané z jeho výpovědi, který byl taktéž vyslýchán ze strany policie. Shora uvedené má soud obecně za prokázané i z čestného prohlášení [REDACTED] R [REDACTED] Š [REDACTED] [REDACTED], který je kamarádem žalobce. Před zahájením trestního stíhání byl žalobce stoprocentně v pořádku, po jeho zahájení a v průběhu již nikoliv, působil značně vystresovaně, unaveně, neměl velkou chuť si o čemkoliv povídat nebo něco podniknout, byť spolu byli v pravidelném kontaktu předtím a hráli tenis, trávili spolu spoustu volného času. Jako doprovod s ním [REDACTED] R [REDACTED] Š [REDACTED] absolvoval několik odborných vyšetření u lékaře, kde bylo potvrzeno shora uvedené z medicinského hlediska, byla mu předepsána medikace. Celá řada lidí, se kterými se dřív žalobce stýkal, na něj nyní nahlíží skrze prsty, žalobce byl nešťastný i z toho, jak trestní stíhání doléhá na rodinu, musel se ještě starat o prarodiče. [REDACTED] R [REDACTED] Š [REDACTED] dále v čestném prohlášení uvedl, že stále v okruhu lidí, se kterými se stýká, slyší negativní komentáře na adresu žalobce. Lidí je v podstatě nemožné přesvědčit o žalobcově nevině, neboť na základě v médiích dříve prezentovaného obrazu žalobce si o něm udělali svůj názor.

7. Soud má za prokázané z rozhodnutí České advokátní komory čj. [REDACTED] ze dne 14.5.2015, že žalobci byl pozastaven výkon advokacie, a to pouze z důvodu vedení trestního stíhání vůči žalobci, které bylo vedeno na základě usnesení Vrchního zastupitelství v Olomouci, pobočka v Ostravě ze dne 6.12.2013, čj. [REDACTED], a Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 8.11.2016 čj. [REDACTED]. Dále má soud za prokázané z oznámení o provedeném záznamu v seznamu advokátů ze dne 30.7.2018, že žalobci byla doručena shora uvedená výzva k navrácení advokátního průkazu.

8. Dále má soud za prokázanou rozsáhlou medializaci ohledně trestního stíhání žalobce, a to z článků Fokus, [REDACTED] iDnes.cz, [REDACTED]

[REDACTED]

Respekt

15/ 7. – 13. duben 2014, [redacted] Lidové noviny, [redacted]
[redacted] Lidovky.cz, [redacted]
[redacted] Lidovky.cz, [redacted]
[redacted] noviny.cz, [redacted]
[redacted] Česká televize.cz, Novinky.cz., [redacted]
[redacted] Zprávy tiscali.cz, Novinky.cz., [redacted]
[redacted] iRozhlas, [redacted]
[redacted] iDnes.cz/zpravodajství, [redacted]
[redacted] Aktuálně, [redacted]
[redacted] Fokus/Justice, [redacted]
[redacted] Respekt 18/ 7. – 13. duben 2014, [redacted]
[redacted] iDnes, [redacted]

9. Soud má za prokázané, že žalobce dne 3.2.2021 uplatnil u žalované další nároky, a to ze stejných odpovědnostních titulů, tj. z nezákonných rozhodnutí, jako náhradu nákladů obhajoby, jejich vyčíslení, dále uplatnění nároku na ušlý zisk a jeho vyčíslení z důvodu rozhodnutí ČAK o pozastavení výkonu advokacie ze dne 14.5.2018 a revokace rozhodnutí ČAK ze dne 9.9.2019 ve výši 1 494 284 Kč bez DPH, dále náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení za 6 let a 9 měsíců ve výši 238 000 Kč.
10. **Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb.** (dále jen zákona), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. **Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona** stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. **Podle ust. § 7 odst. 1 zákona** mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. **Podle ust. § 8 odst. 1 zákona** lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. **Podle ust. § 31a odst. 1 zákona** bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. **Podle odst. 2 cit. ust.** se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

11. Soud má za prokázaný skutkový stav shodně s popisem průběhu řízení, vedeném u Městského soudu v Praze pod sp.zn. [REDAKCE]
12. K otázce odškodnění za nezákonné rozhodnutí soud uvádí, že dle konstantní judikatury navazující na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 2. 1990 a spisová značka 1 Cz 6/90, publikovaný pod číslem 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí, ročník 91, platí, že nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, jež neskočilo pravomocným odsouzením, je na místě v určitých případech posoudit jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Rozhodnutí o zastavení trestního řízení, které byť nikoliv výslovně, ruší účinky zahájení trestního stíhání a rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno ve smyslu odškodňovacího zákona č. 82/1998 Sb. a je tak pro tyto účely rozhodnutím nezákonným. Zakládá tak nárok na náhradu škody ve smyslu ustanovení § 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavínil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti němuž bylo vedeno trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin amnestován. Soud v žádném případě nedovodil ze strany žalované ani nebylo nijak tvrzeno, že by si žalobce trestní stíhání zavínil sám, nebo že by toto trestní stíhání skončilo udělením milosti, nebo amnestií. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které skončilo zproštěním rozsudkem, se posuzuje podle ustálené soudní judikatury viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 1847/2001 jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí soud ve věci shledal. Žalobce byl nedůvodně a nezákonně ve smyslu zákona 82/1998 Sb. trestně stíhán. Existence shora uvedených skutečností vylučujících odpovědnostní titul žádný z účastníků ani netvrdil a soud je, jak je uvedeno shora, neshledal. Soud dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 255/2010, nebo 30 Cdo 4280/2011 s tím, že zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se ujma na straně poškozeného presumuje. Musí být újma založena jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postižena a šlo by o notoriету, kterou dokazovat netřeba. Protože se jednalo o odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí, nikoliv z nepřiměřené délky řízení, soud provedl shora uvedené dokazování a zjišťoval tak intenzitu, kterou trestní stíhání zasáhlo do osobnostních práv žalobce a jaká forma a jaká výše odškodnění je třeba k reparaci takto vzniklé nemajetkové újmy. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Vznikem materiální újmy i dle rozhodnutí Ústavního soudu České republiky sp. zn. IV. US 428/05 je spojeno vždy s individuálním diskomfortem trestně stíhaných osob a toto není na místě presumovat, ale prokazovat. Soud poukazuje na rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30 Cdo 3116/2016-107 s tím, že o nemajetkové újmě lze hovořit, pokud nastalá újma spočívá v narušení osobního zájmu poškozeného, který nemá hodnotu v penězích, představuje opak škody. Nemajetková újma je nepříznivý dopad škodné události do jiných hodnot, než je jmění, lze tak hovořit o škodě morální, ideální i materiální, za kterou náleží poškozenému peněžité materiální satisfakce. Projevuje se v těžce definované sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu a jiných nežádoucích účinků spojených se zásahem do základních lidských hodnot. K tomuto občanský zákoník komentář svazek VI. § 2521 – 3081 Praha: WOLTERS KLUWER

2014 a dále vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav myslí poškozeného, řízení se obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dodány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou, je nutné posoudit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit dotčena ve složkách tvořících nemajetkovou sféru žalobce jednotlivce. Neprokazuje se to, jak se poškozený cítí, ale jestli má důvod cítit se poškozeným viz. Kolba Jan a Martina Šuláková, nemajetková újma způsobená protiprávním výkonem veřejné moci Praha, Leges 2014 a dále náleží Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 3183/2015 odst. 48, stát svými právními normami rozčlenil svůj vztah ke stěžovateli do více linií, do linie trestních včetně opakovaného řízení před obecními soudy o náhradě majetkové újmy řízení, o náhradě nemajetkové újmy pak rozdělil do dvou dílčích řízení při soudech v řízení ve více stupních. Svůj vztah ke stěžovateli stát deklaroval i právními předpisy, které zakotvují pravidla trestního a civilního řízení i hmotně právní předpoklady dané trestním zákonem jakož i zák. 82/98 Sb., činí tak ve snaze maximálně objektivizovat kontrolu svého jednání a vzájemnou nezávislost, přezkum jednotlivých svých dílčích složek. Tento velkoryse vybudovaný a nákladný aparát se však v daném případě zachován adekvátně, právě k tomu k jehož ochraně byl vybudován a povolán napadeným rozhodnutím obecních soudů, chybí velkorysost, jakou stát musí přistupovat ke kontrole svých pochybení podle přísloví *„sytý hladovému nevěří“* nebo v absenci postupu podle zlatého pravidla, které říká, že *každý by měl činit druhému to, co by chtěl, aby bylo činěno jemu*. Soudci se musí umět alespoň elementárně vcítit do pozice souzeného člověka, zejména za situace, kdy mají napravit škody způsobené jinými soudy, tím spíše trestními ..., pokud soudci uznají, že k závažnému zásahu do přirozených práv stěžovatelky opravdu došlo, avšak na odčinění nemajetkové újmy přiznají nepatrnou částku působí to až cynicky jako postup bez citů pro elementární spravedlnost. Soukromá sféra fyzické osoby (člověka), v níž je zabezpečováno svobodně realizovat svou osobnost, vytváří základ její celkové vnitřní jistoty a bezpečí. Stává se tak v současném světě značně pokročilé vědy a techniky, informovanosti apod. stále významnější hodnotou osobnosti každé fyzické osoby, která zasluhuje účinnou ochranu zabezpečovanou i univerzálnějšími prostředky občanského práva. Podle tohoto širšího pojetí újmy u osobního soukromí, které takto zastává i Ústavní soud, „respektování soukromého života zahrnuje do určité míry i právo na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi“. Součástí soukromého života se proto stává rodinný život zahrnující i vztahy mezi manžely i blízkými příbuznými, neboť součástí rodinného života jsou nejen jejich sociální a morální vztahy, nýbrž také zájmy materiální povahy přispívající k rozvoji osobnosti každého z nich (obdobně srovnávej náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 517/99, resp. rozsudek Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 30 Cdo 154/2007, nebo např. Karel Knap, Jiří Švestka a kol.: Ochrana osobnosti podle občanského práva, Linde Praha, a.s. 2004). Jisté přitom je, že zásah proti právu na soukromí (rodinný život) ostatních členů rodiny je ve skutečnosti vždy až odvozeným od prvotního zásahu do práva na ochranu osobnosti (zde do práva na život), jímž byl postížen jeden z jejich členů.

13. Otázky týkající se právní hodnocení mezi účastníky byly nesporné a soud po provedeném dokazování dospěl taktéž k závěru, že usnesení o zahájení trestního stíhání pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) zákona číslo 40/2009 Sb., ze dne 6.12.2013 a usnesení, kterým bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) zákona 40/2009 Sb. ze dne 26.10.2016 ve světle ustanovení § 7 a 8 zákona 82/98 Sb., jsou nezákonná rozhodnutí, a to z toho důvodu, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 11.7.2019 bylo trestní stíhání vedené na základě shora uvedených usnesení o zahájení trestního stíhání zastaveno, neboť žalovaný skutek není trestným činem a není ani důvod k postoupení

věci. Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 24.10.2019 byla stížnost státního zástupce zamítnuta jako nedůvodná, řízení bylo pravomocně zastaveno dne 24.10.2019. Stejně tak i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12.8.2020 bylo dovolání odmítnuto, neboť není přípustné. Na základě pravomocných usnesení Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka v Ostravě, o zahájení trestního stíhání ze dne 6.12.2013, sp.zn. [REDAKCE] a usnesení Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka v Ostravě, o zahájení trestního stíhání ze dne 26.10.2016, sp.zn. [REDAKCE], nedošlo k pravomocnému odsouzení žalobce za trestné činy, jež byly žalobci kladeny za vinu.

14. Z tohoto pohledu tak došlo k vydání nezákonných rozhodnutí a na jejich základě jako na základě odpovědnostních titulů se soud zabýval požadavkem žalobce na náhradu nemajetkové újmy. Stanoviskem ze dne 11.12.2020 žalovaná přiznala žalobci odškodnění za shora uvedená nezákonná rozhodnutí ve výši 480 000 Kč, tato byla dne 14.12.2020 připsána na bankovní účet žalobce. Ve svém stanovisku, kterým žalovaná přiznala žalobci náhradu nemajetkové újmy, uvedla, že při přiznaném odškodnění ve výši 480 000 Kč zohlednila především délku trestního stíhání a skutečnost, že se jednalo o trestnou činnost přímo související s profesí žalobce, bylo přihlédnuto k zásahům do profesní sféry žalobce, když rozhodnutím České advokátní komory ze dne 14.5.2018 došlo k pozastavení výkonu advokacie a rovněž k přetrvávajícím zásahům do zdravotní a soukromé sféry žalobce, přičemž mělo dojít k rozvinutí posttraumatické stresové poruchy, masivní masivní medializace a narušení dobrého jména a pověsti.
15. Soud se zabýval, zda-li částka 480 000 Kč, která ze shora uvedených důvodů byla přiznána žalobci jako částka, která je ze strany žalované schopná reparovat vzniklou nemajetkovou újmu, je částkou přiměřenou a dostačující. Žalobce sám uvedl okruhy jednotlivých sfér své osobnosti, do kterých nezákonnými rozhodnutími bylo zasaženo. Jednalo se zejména o sféru zdravotní, kdy soud má víceméně shora uvedená tvrzení žalobce o tom, že trpěl [REDAKCE] byl nucen vyhledat i psychiatrickou i další lékařskou pomoc, za prokázaná jednak z lékařské zprávy a dále i z účastnické výpovědi a svědeckých výpovědí a čestných prohlášení svědků. Stejně tak i žalovaná sama uvedla, že k těmto zásahům, kdy samotné trestní stíhání přispělo k rozvoji [REDAKCE] při odškodňování nemajetkové újmy, fakticky přihlédla. Co se týká další sféry, jednalo se o sféru profesní, kdy trestní stíhání žalobce se týkalo jeho profese, kdy bylo ze strany České advokátní komory rozhodnuto, že v hlavní příčinné souvislosti s vedením trestního stíhání vůči žalobci mu byl pozastaven výkon advokacie, a to na cca 14 měsíců, a to do 14.5.2018 do 9.9.2019, soud toto má za prokázané jednak z účastnické výpovědi žalobce a dále ze samotných rozhodnutí České advokátní komory.
16. Dále má soud za prokázané, že došlo k masivní medializaci ohledně trestního stíhání žalobce. Je nutné poukázat, že na jednání soudu, dne 21.5.2021, poukazoval na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 1343/2020 a 30 Cdo 4280/2011, a to v tom směru, že není-li dán excesivní způsob jednání orgánů činných v trestním řízení, které mohou mít za následek větší úkor později obžaloby zproštěné osoby, jako například nevybíravé či urážlivé chování příslušníků vyšetřujícího policejního nebo soudního orgánu ve vztahu k obviněné osobě, či případně mediální vyjadřování orgánů činných v trestním řízení, kteréžto způsobem umocňují újmu obviněného, komentují jeho domnělou trestnou činnost, rozsah či způsob provedení nebo způsobem, který výslovně či nepřímo vede k porušení presumpce neviny, a medializace případu jednak prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a obecných trestních poměrů případu, nelze přičítat státu k tíži, že princip presumpce neviny byl narušen sdělovacími prostředky či dokonce že jimi byl narušen ve značné míře. Zde totiž dochází k přetržení příčinné

souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která újmu zakládá či zvyšuje. K tomuto žalobce poukázal právě na způsob, kterým původní vyšetřovatelé vedli komunikaci s médii, kdy toto se podává i z [REDAKCE] ze dne 16.12. až 28.12.2013, kdy vrchní státní zástupce Ivo Lštván sděluje vzápětí informace o zahájení trestního stíhání vůči žalobci médii. Dále [REDAKCE] ze dne 7.4. až 13.4.2014, který získal kompletní 27 stránkové obvinění žalobce s tím, že měli informace i o tom, co zachytily odposlechy. Dále Lidové noviny z 23.4.2014, odposlechy, které získaly Lidové noviny a server Lidovky demaskují politického podnikatele, na odposlechy se přitom odvolává obviněný ze zneužívání pravomoci. Stejně tak je nutné poukázat i na právě silnou a velmi masivní medializaci samotného trestního stíhání žalobce. Soud dále poukazuje na skutečnost, že i sama žalovaná při přiznávání částky 480 000 Kč jako náhrady nemajetkové sama k rozsáhlé medializaci případu přihlédla.

17. Dále nelze odhlédnout však od situace, kdy dle vyjádření žalobce, tento od samotných médií dodatečně sdělení dle § 11 tiskového zákona číslo 46/2000 Sb. nepožadoval. K výzvě soudu žalobce poukázal na některá rozhodnutí soudu ohledně odškodňování zásahu do osobnostní sféry žalobce, kdy k tomuto však založil i články, týkající se zásahu do osobnostní sféry samotnými médii podle obecných norem občanského zákoníku, týkající se ochrany osobnosti, nikoliv však dle zákona 82/98 Sb., týkající se článků V [REDAKCE], Š [REDAKCE] i H [REDAKCE], R [REDAKCE]. Ústavní soud odmítl stížnost E [REDAKCE] ve sporu s R [REDAKCE] a rodinou, když však se jedná o iný typ zásahu a jiný typ zásahu do nemajetkové sféry poškozených.
18. Co se týká srovnávací judikatury, Obvodní soud pro Prahu 2 již dne 7.4.2021 vyzval usnesení čj. 23 C 185/2020 žalobce k navržení srovnávací judikatury k odůvodnění přiměřenosti požadované částky k odškodnění ve výši 3,5 miliónů korun. K tomuto žalobce žádnou srovnávací judikaturu nepředložil.
19. Ze strany žalobce po jednání byl založen článek, týkající se rozhlasu, [REDAKCE]. [REDAKCE] K tomuto soud uvádí, že shora uvedené rozhodnutí nebylo v době vyhlášení rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 vyhotoveno, nebylo k dispozici jeho odůvodnění a nebylo ani pravomocné. Nad rámec shora uvedeného soud srovnává případ žalobce s případem paní M [REDAKCE] s tím, že stíhání žalobce trvalo 6 let a 8 měsíců, stíhání paní M [REDAKCE] 23 měsíců, žalobci hrozil trest odnětí svobody 1 až 5 let, paní M [REDAKCE] 15 až 20 let nebo trest výjimečný, a žalobce nebyl ve vazbě, zatímco paní M [REDAKCE] ano, došlo k výrazné medializaci u obou s tím, že u obou bylo k tomuto při rozhodování o odškodnění výše nemajetkové újmy také ze strany státu přihlédnuto, došlo i k poškození zdraví u žalobce, zásahu do rodinného života. Zde soud shledává zásadní rozdíl zejména v trestu, který hrozil v řízení proti obžalované M [REDAKCE] a zejména také v sociálním odsouzení jednotlivých typů trestných činů, kdy soud má za to a ví z obecné zkušenosti, že zneužívání pravomoci veřejného činitele je z hlediska obecné společnosti menší odsouzeníhodnost takového domnělého jednání subjektu než-li u několikanásobné vraždy.
20. Obecně soud při rozhodování o výši nemajetkové újmy z titulu nezákonných rozhodnutí přihlíží jednak k délce trestního stíhání, jednak k povaze trestného činu, dále i k obecným zásahům do jednotlivých sfér osobnosti žalobce. Nelze odhlédnout od situace, kdy žaloba sama o sobě tak, jak byla podána, je vedena u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 23 C 185/2020, byla podána v situaci, kdy se žalobce pouze domáhal náhrady

nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, kdy mezi jednotlivé ukazatele, ke kterým však žalovaná i v době rozhodování přihlédla, byl právě tvrzený zásah do profesní roviny, a to právě rozhodnutím České advokátní komory o pozastavení výkonu advokacie žalobce. Dále také i skutečnost, že řízení trvalo 6 let a 8 / 9 měsíců. Nově však ze strany žalované bylo podáno uplatnění nároku ze strany žalobce, ve kterých se právě domáhá z titulu pozastavení výkonu advokátní činnosti ušlého zisku, a dále se samostatně domáhá i náhrady za nepřiměřenou délku svého trestního stíhání.

21. Ze strany soudu bylo odkázáno na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 sp.zn. [REDAKCE] [REDAKCE] ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze, čj. [REDAKCE] dále Obvodní soud pro Prahu 2 sp.zn. [REDAKCE] ve spojení s rozhodnutím Městského soudu v Praze čj. [REDAKCE] a rozhodnutí Městského soudu v Praze sp.zn. [REDAKCE] a Obvodního soudu pro Prahu 2 sp.zn. [REDAKCE] se týká srovnávací judikatury, soud dospěl k závěru, že byt' se nejedná o případy, které by byly zcela příléhavé, jiné případy však soud k dispozici neměl, žalobce ani jiné případy nenavrhl, stejně tak ani žalovaná. Byt' si soud je vědom skutečnosti, že v řízení, vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 2, sp.zn. [REDAKCE] řízení trvalo celé 3 roky, poškozený nebyl na tak vysoké profesní pozici jako žalobce, do zdravotní sféry byl nižší intenzity, a stejně tak i v řízení Obvodního soudu pro Prahu 2, sp.zn. [REDAKCE] řízení trvalo 16 měsíců, poškozený byl příslušníkem Policie ČR, motorizované jednotky, nebyl osobou veřejně známou, případ nebyl medializován. K řízení Obvodního soudu pro Prahu 2, sp.zn. [REDAKCE] uvádí, že řízení nezpůsobilo trvalé následky ve zdravotní sféře poškozeného, nebyly zjištěny dopady do rodinného života, řízení nebylo medializováno. Nelze však odhlédnout od situace, že se jednalo o obdobné typy společného řízení, když však, jak bylo shora uvedeno, byly přiznávány částky daleko nižší, anebo naopak daleko vyšší, kdy právě řízení [REDAKCE] které bylo korigováno rozhodnutím Městského soudu v Praze sp.zn. [REDAKCE] došlo k přiznání částky 700 000 Kč, kdy původní poškozená byla stíhaná pro trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku, trestní stíhání trvalo 5 let a 8 měsíců, jednalo se právě o advokátku, která také po dobu 2 let nemohla vykonávat advokátní činnost. Byla také však fakticky opakovaně pravomocně odsouzena, teprve opětovně Nejvyšší soud opětovně také zrušil a teprve následně byla osvobozená nebo zproštěná žaloby v plném rozsahu. Jednalo se právě o případ, kdy se také jednalo o to, že byla trestně stíhaná advokátka v souvislosti s výkonem její profese po obdobnou dobu jako byl stíhaný žalobce, kdy však sice nedošlo k rozsáhlé medializaci případu, k čemuž se však soud již vyjadřoval na shora uvedenou judikaturu, že nelze přihlédnout zcela k tomu, že rozsáhlá medializace může být přičítána a její vliv na dopady do osobnostní sféry poškozených, může být přičítána pouze k tíži státu, avšak původní poškozená právě v řízení sp. zn. [REDAKCE] byla 2 krát pravomocně odsouzená a teprve poté byla pravomocně zproštěna, což u žalobce došlo trestní řízení pouze do fáze podání obžaloby, nebylo nařízeno ani hlavní líčení a následně došlo k zastavení trestního stíhání. V tomto směru soud právě shledává částku 700 000 Kč, která byla přiznána původní poškozené v řízení [REDAKCE] za nutně vyšší vzhledem k tomu, že zejména dvě pravomocná odsouzení musí vést jednoznačně k zásadnějšímu zásahu do všech sfér osobnosti. V řízení sp.zn. [REDAKCE] trestní stíhání trvalo 1 rok a 11 měsíců, byl prokázán zásah do osobnostní sféry a bylo přiznáno odškodnění ve výši 100 000 Kč, jednalo se o policistu, kdy soud zde shledává právě podobnost jednak v samotné trestné činnosti a jednak ve skutečnosti, že se jednalo o osobu veřejné moci, osobu policisty, řízení trvalo kratší dobu, byla přiznána také menší částka, řízení nebylo medializováno, nicméně došlo také k zásahu do osobnostní sféry poškozeného. A co se týká řízení sp.zn. [REDAKCE] přiznal částku 350 000 Kč, ze strany žalované bylo přiznáno 150 000 Kč, a 350 000 Kč bylo ještě přiznáno jako další část, celkem byla jako

náhrada nemajetkové újmy považována částka 500 000 Kč. Dopad trestního stíhání do poměru žalobce byl umocněn tím, že se jednalo o obvinění ze spáchání trestných činů, za které žalobci hrozil vysoký trestní odnětí svobody až na 12 let, ve vysoké policejní funkci, bylo toto vnímáno obzvláště negativně. Trestní řízení se projevilo na pracovišti, byl propuštěn od policie, nemohl nalézt práci, trpěl nedostatkem financí, trpěl v osobním životě, došlo ke zdravotním komplikacím, nelze ponechat stranou ani rozsáhlou medializaci případu. V tomto směru byla příznána částka 500 000 Kč oproti 450 000 Kč vůči žalobci. Soud zejména na základě posledního rozhodnutí dospěl k závěru, že částka 450 000 Kč je částkou přiměřenou, byť zde došlo k zásahům tak, jak byly tvrzeny ze strany žalobce, a tyto byly i ze strany žalobce fakticky prokázány. Nelze odhlédnout od situace, že co se týká té masivní medializace případu, je nutné rozlišit samotnou masivní medializaci případu, ke které soud odkazoval na shora uvedená rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4280/2011 ze dne 3.7.2012, kdy však pouze zlomek, zejména na počátku trestního stíhání, byl tím excesem, ke kterému došlo ze strany orgánů činných v trestním řízení, kdy tyto vzápětí po vyhlášení usnesení o zahájení trestního stíhání informovaly přítomná média o tom, kdo je trestně stíhán, z jakých důvodů a podobně. Co se pak týká dalších článků, tak jak na ně odkazoval žalobce, tyto se týkaly samotných informací o tom, jakým způsobem trestní stíhání žalobce probíhá, jaké jsou domnělé vazby mezi žalobcem a dalšími osobami. Toto dle názoru soudu nelze plně přičítat k tíži žalované. Soud má za prokázány i zásah do zdravotní sféry žalobce, kdy došlo k rozvinutí posttraumatické stresové poruchy, stejně tak skutečnost, že došlo k zásahu do profesní stránky, kdy žalobci byla pozastavena činnost v advokátní komoře. Nelze však odhlédnout od situace, že žalobce se u žalované nově domáhá právě ušlého zisku za období, kdy nemohl vykonávat tuto činnost, a dále se domáhá i náhrady nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky samotného vedení trestního stíhání. Soud tak má za to, že se jedná o okolnosti, které žalobce požaduje odškodnit dvakrát, tj. zdvojeně, kdy zejména pakliže by soud měl u odškodňování z titulu nezákonného rozhodnutí přihlídnout k době, po kterou tato situace trvala, by byl žalobce odškodněn dvakrát, neboť právě toto období a jeho přiměřenost či nepřiměřenost bude projednávána ze strany žalované v rámci mimosoudního projednání nároku dle ustanovení § 14 odst. 3 a 15 odst. 2 zákona 82/98. Stejně tak, co se týká zásahu do profesní činnosti, lze sice obecně rozdělit samotný zásah v tom směru, že žalobci bylo omezeno právo na podnikání, právo na to, aby se seberealizoval v rámci výkonu své činnosti, a k tomuto soud přihlédl, že takovýto obecný dopad rozhodnutím České advokátní komory o pozastavení výkonu činnosti advokáta fakticky došlo. Nelze však odhlédnout od situace, že žalobce se samostatným nárokem domáhá právě ušlého zisku z tohoto důvodu. Soud dospěl k závěru, že částka tak, jak byla příznána ze strany žalované jako náhrada nemajetkové újmy, a která také žalobci fakticky vyplacena byla, je částkou naprosto přiměřenou, a částkou, která je schopná reparovat vzniklou nemajetkovou újmu. Ve zbytku žalobu zamítl.

22. Žalobce se domáhal také omluvy v písemném vyhotovení formou dopisu. Soud dospěl k závěru, že tato forma zadostiučinění je formou nápravy, která je schopná reparovat svojí formou účinně vzniklou nemajetkovou újmu a to zejména s ohledem na medializaci případu a skutečnost, že žalobce je advokát a je tak schopen touto „úřední formou“ prokázat klientům, že právě vrcholný orgán státu, uznává svá pochybení a jasně konstatuje nezákonnost trestního stíhání žalobce. Soud však zamítl požadavek žalobce na opatření dopisu podpisem ministra spravedlnosti. Žalovaným je stát, pochybení se dopustil stát, nikoli ministr spravedlnosti. Nadto dovedeno ad absurdum, nemusí být v době právní moci a vykonatelnosti rozsudku ministr spravedlnosti jmenován a výkon rozhodnutí by byl nemožný.

23. Soud přiznal žalobci i zákonný úrok z prodlení, neboť žalovaná plnila po uplynutí zákonné 6ti měsíční lhůty dané jí k projednání nároku.
24. Soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení podle ust. § 146 odst. 2 osř a 142 odst. 1,3 osř., když žalovaná plnila po podání žaloby a částečné zastavení řízení tak zavinila žalovaná, zároveň soud přiznal žalobci i omluvu ve formě dopisu. Soud tak žalobci přiznal náhradu nákladů řízení za přípravu a převzetí zastoupení, podání žaloby, 2x účast na jednání soudu, částečné zpětvzetí žaloby a 2x doplnění žaloby, a dále porady s klientem přesahující 1 hodinu ve dnech 22.10.2020, 17.4.2021, 20.5.201, 9.6.2021, 30.6.2021 á 3100 Kč dle ust. § 9 odst. 4 písm. a/ AT, 12 x 300 Kč režijní paušál dle AT a DPH a zaplacený soudní poplatek 2000 Kč.
25. Soud zároveň uložil nahradit žalované náklady vzniklé v souvislosti s přiznaným svědečným [REDACTED] D [REDACTED] G [REDACTED] ve výši 927,30 Kč.

POUČENÍ:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněný obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí.

Praha 1. července 2021

JUDr. Ondřej Růžička v.r.
samosoudece